

Sygn. akt II DK 101/21

POSTANOWIENIE

Dnia 11 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Konrad Wytrykowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jarosław Duś

SSN Piotr Sławomir Niedzielak

Protokolant Anna Rusak

po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej na rozprawie w dniu 11 stycznia 2022 roku, kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego od postanowienia Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 2021 roku, sygn. akt II DK 1/21, którym Sąd Najwyższy pozostawił bez rozpoznania kasację Prokuratora Generalnego od postanowienia Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej w W. z dnia 12 grudnia 2017 roku, sygn. akt DZ [...], utrzymującego w mocy postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej w W. z dnia 13 lipca 2017 roku, sygn. akt RD [...],

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie i przekazać sprawę Sądowi Najwyższemu w Izbie Dyscyplinarnej do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem Rzecznika Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej w W. z dnia 13 lipca 2017 roku, sygn. akt RD [...], umorzono dochodzenie dyscyplinarne w sprawie „dotyczącej wypowiedzi adw. J. D., udzielonych i/lub opublikowanych w okresie od 1 do 9 grudnia 2016 roku, które miały stanowić nadużycie wolności słowa poprzez przekroczenie granic umiaru i oględności, tj. w sprawie przewinienia dyscyplinarnego z art. 80 w zw. z art. 8 ust. 1 Prawa o adwokaturze, w zw. z § 17

i § 27 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu (Kodeks Etyki Adwokackiej - teks jednolity ogłoszony na podstawie uchwały nr 52/2011 Naczelnej Rady Adwokackiej z 19 listopada 2011 r.) - wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion przewinienia dyscyplinarnego.”

Odwołaniem wniesionym przez Ministra Sprawiedliwości, postanowienie to zostało zaskarżone w całości na niekorzyść adw. J. D.. W treści odwołania podniesiony został zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego postanowienia, mającego wpływ na jego treść, polegającego na niezasadnym przyjęciu, że adw. J. D. nie przekroczył granic swobody wypowiedzi, podczas gdy analiza całości materiału dowodowego prowadziła do przeciwnego wniosku, co skutkowało błędnym przyjęciem, że nie zachodzą przesłanki do prowadzenia postępowania dyscyplinarnego i bezpodstawnym umorzeniem dochodzenia dyscyplinarnego na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 95n pkt 1 ustawy z dnia 26 lipca 1982 roku Prawo o adwokaturze, wobec niestwierdzenia znamion przewinienia dyscyplinarnego.

Podnosząc powyższy zarzut, skarżący wniósł o uchylenie postanowienia oraz przekazanie sprawy Rzecznikowi Dyscyplinarnemu Izby Adwokackiej w W. do ponownego rozpoznania.

Odwołanie od przedmiotowego postanowienia wniósł także Pierwszy Zastępca Prokuratora Generalnego – Prokurator Krajowy, zaskarżając postanowienie w całości na niekorzyść adw. J. D.. Postawił on zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego postanowienia, mającego wpływ na jego treść, polegającego na niezasadnym przyjęciu, że wypowiedzi adw. J. D. nie przekroczyły granic umiaru i oględności, podczas gdy analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadziła do wniosku przeciwnego, co skutkowało błędnym przyjęciem, że nie zachodziły przesłanki do prowadzenia postępowania dyscyplinarnego i bezpodstawnym wydaniem postanowienia o umorzeniu dochodzenia dyscyplinarnego. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Rzecznikowi Dyscyplinarnemu Izby Adwokackiej w W. do ponownego rozpoznania

Następnie, postanowieniem wydanym przez Sąd Dyscyplinarny Izby Adwokackiej w W. w dniu 12 grudnia 2017 roku, sygn. akt DZ [...], zaskarżone postanowienie utrzymano w mocy.

Pismem z dnia 11 grudnia 2018 roku, Prokurator Generalny zaskarżył powyższe postanowienie kasacją, którą złożył w trybie art. 521 § 1 k.p.k. Kasacja ta została podpisana przez Pierwszego Zastępcę Prokuratora Generalnego B. Ś., działającego z upoważnienia Prokuratora Generalnego.

Skarżący zaskarżył powyższe postanowienie Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej w W. w całości na niekorzyść adw. J. D., stawiając zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść postanowienia naruszenia przepisów prawa procesowego – art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegającego na zaniechaniu dokonania przez Sąd Dyscyplinarny Izby Adwokackiej w W. prawidłowej i wszechstronnej kontroli odwoławczej oraz na nienależytym, gdyż pobieżnym i lakonicznym, rozważeniu i ustosunkowaniu się w pisemnym uzasadnieniu postanowienia do podniesionych w odwołaniach zarzutów i wspierającej je argumentacji, w następstwie czego doszło do utrzymania w mocy niezasadnego, bo wydanego z naruszeniem art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. i art. 410 k.p.k. opartego na dowolnej, sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego ocenie materiału dowodowego, postanowienia Rzecznika Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej w W. o umorzeniu dochodzenia dyscyplinarnego w sprawie dotyczącej adw. J. D. – na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 95n ustawy z dnia 26 lipca 1982 roku Prawo o adwokaturze. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej w W. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W toku postępowania kasacyjnego p.o. Przewodniczącego Wydziału II Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego, zarządzeniem z dnia 27 grudnia 2018 roku zwrócił się do Prokuratora Generalnego o wskazanie regulacji uprawniającej Zastępcę Prokuratora Generalnego do wniesienia w jego imieniu kasacji. Pismem procesowym datowanym na dzień 30 stycznia 2019 roku, podpisanym w imieniu Prokuratora Generalnego przez Pierwszego Zastępcę Prokuratora Generalnego B. Ś. wskazano, że kasacja została podpisana przez Pierwszego Zastępcę

Prokuratora Generalnego – Prokuratora Krajowego z upoważnienia Prokuratora Generalnego, które wynikało z § 2 ust. 1 pkt 1 Zarządzenia Nr 4/16 Prokuratora Generalnego z dnia 8 marca 2016 roku w sprawie ustalenia zakresu czynności Prokuratora Generalnego, Prokuratora Krajowego i pozostałych zastępców Prokuratora Generalnego. Do pisma załączona została kopia wskazanego zarządzenia. Z § 2 ust. 1 pkt 1 wynikało, że Pierwszy Zastępca Prokuratora Generalnego – Prokurator Krajowy B. Ś. zastępuje Prokuratora Generalnego w czasie jego nieobecności lub czasowej niemożności wykonywania obowiązków.

W dalszej kolejności, zarządzeniem z dnia 10 marca 2020 roku, zwrócono się do Ministerstwa Sprawiedliwości o udzielenie informacji, czy w dniu 11 grudnia 2018 roku, Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny Z. Z. pełnił swoje obowiązki, a jeżeli nie, o nadesłanie kopii zarządzenia o wyznaczeniu w tym dniu zastępstwa.

W odpowiedzi na powyższe zarządzenie, pismem z dnia 2 kwietnia 2020 roku, Pierwszy Zastępca Prokuratora Generalnego – Prokurator Krajowy B. Ś. wskazał, że kasacja dotycząca adw. J. D. została podpisana przez Pierwszego Zastępcę Prokuratora Generalnego – Prokuratora Krajowego z upoważnienia Prokuratora Generalnego. Powyższe upoważnienie wynikało z § 2 ust. 1 pkt 2 Zarządzenia Nr 23/18 Prokuratora Generalnego z dnia 30 lipca 2018 roku w sprawie ustalenia zakresu czynności Prokuratora Generalnego, Prokuratora Krajowego i pozostałych Zastępców Prokuratora Generalnego. Do pisma załączona została kopia wskazanego zarządzenia. Z § 2 ust. 1 pkt 2 wynikało, że Pierwszy Zastępca Prokuratora Generalnego – Prokurator Krajowy B. Ś. zastępuje Prokuratora Generalnego w czasie jego nieobecności lub czasowej niemożności wykonywania obowiązków.

Następnie, zarządzeniem z dnia 30 czerwca 2020 roku (ponowionym wobec braku odpowiedzi w dniu 4 sierpnia 2020 roku), zwrócono się imiennie do Dyrektora Generalnego Ministerstwa Sprawiedliwości R. P. o udzielenie informacji: „Czy w dniu 11 grudnia 2018 roku, Minister Sprawiedliwości Z. Z. pełnił swoje obowiązki służbowe, czy też przebywał na urlopie, zwolnieniu lekarskim lub ewentualnie zagranicą?”.

W odpowiedzi na powyższe zarządzenie, pismem z dnia 28 sierpnia 2020 roku, Dyrektor Generalny Ministerstwa Sprawiedliwości wskazał, że Z. Z. w dniu 11 grudnia 2018 roku pełnił obowiązki służbowe wynikające z zajmowania stanowiska Ministra Sprawiedliwości. Nadto podniósł, że w zakresie sprawowania funkcji Prokuratora Generalnego właściwa do odpowiedzi jest Prokuratura Krajowa.

Na mocy zarządzenia Przewodniczącego składu orzekającego, pismem datowanym na dzień 6 listopada 2020 roku, zwrócono się do Prokuratora Generalnego o udzielenie w terminie 14 dni informacji, czy Prokurator Generalny Z. Z. w dniu 11 grudnia 2018 roku pełnił swoje obowiązki. W piśmie tym wskazano, że w odpowiedzi z 2 kwietnia 2020 roku Pierwszy Zastępca Prokuratora Generalnego – Prokurator Krajowy nie udzielił tej informacji.

W odpowiedzi na powyższe zarządzenie, pismem z 8 grudnia 2020 roku, Zastępca Dyrektora Biura Prezydialnego Prokuratury Krajowej podniósł, że ze wskazanego w piśmie z dnia 2 kwietnia 2020 roku § 2 ust. 1 pkt 2 Zarządzenia Nr 23/18 Prokuratora Generalnego z dnia 30 lipca 2018 roku w sprawie ustalenia zakresu czynności Prokuratora Generalnego, Prokuratora Krajowego i pozostałych Zastępców Prokuratora Generalnego wynika, że Pierwszy Zastępca Prokuratora Generalnego – Prokurator Krajowy zastępuje Prokuratora Generalnego w czasie jego nieobecności lub czasowej niemożności wykonywania obowiązków, co oznacza, że zastępowanie to ma miejsce nie tylko w czasie nieobecności Prokuratora Generalnego, ale gdy ze względu na inne obowiązki jako Ministra Sprawiedliwości, nie jest możliwe podpisanie przez niego terminowych pism procesowych.

Następnie, postanowieniem wydanym przez Sąd Najwyższy, w dniu 28 kwietnia 2021 r., w sprawie o sygn. akt II DK 1/21, kasację pozostawiono bez rozpoznania, zaś kosztami sądowymi obciążono Skarb Państwa.

W uzasadnieniu postanowienia Sąd Najwyższy wskazał, że materiał dowodowy wskazuje, że w dniu wniesienia kasacji Minister Sprawiedliwości, jednocześnie Prokurator Generalny pełnił swoje obowiązki. Skarżący nie wykazał przy tym w żadnej mierze, aby Pierwszy Zastępca Prokuratora Generalnego – Prokurator Krajowy w tym czasie go zastępował. Nie został on także oddzielnie upoważniony do skierowania w imieniu Prokuratora Generalnego kasacji.

Powoływana w pismach procesowych Prokuratora Krajowego podstawa prawna nie dawała mu więc sama w sobie upoważnienia do skierowania przedmiotowej kasacji.

Powyższe postanowienie zaskarżone zostało w całości kasacją wniesioną przez Prokuratora Generalnego pismem z dnia 28 lipca 2021 r. Skarżący zarzucił postanowieniu z dnia 28 kwietnia 2021 r., rażące i mające istotny wpływ na treść postanowienia naruszenie przepisów prawa procesowego - art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. i w zw. z art. 13 § 3 ustawy - Prawo o prokuraturze, polegające na błędnym przyjęciu, że Pierwszy Zastępca Prokuratora Generalnego Prokurator Krajowy nie jest osobą umocowaną do wniesienia kasacji określonej w art. 521 § 1 k.p.k., od postanowienia Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej w W. z dnia 12 grudnia 2017 r., sygn. akt DZ [...], utrzymującego w mocy postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej w W. z dnia 13 lipca 2017 r., sygn. akt RD [...], i w efekcie pozostawieniem wniesionej w tej sprawie kasacji bez rozpoznania, podczas gdy właściwa analiza tych przepisów, w szczególności przepisu art. 13 § 3 ustawy Prawo o prokuraturze oraz, wydanego na podstawie określonej w tym przepisie delegacji, zarządzenia Prokuratora Generalnego dnia 30 lipca 2018 r. w sprawie ustalenia zakresu czynności Prokuratora Generalnego, Prokuratora Krajowego i pozostałych zastępców Prokuratora Generalnego, prowadzi do wniosku, że Pierwszy Zastępca Prokuratora Generalnego Prokurator Krajowy jest osobą uprawnioną do skierowania kasacji określonej w art. 521 § 1 k.p.k., a zatem brak było podstaw do pozostawienia powyższej kasacji bez rozpoznania.

Podnosząc powyższe, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Izbie Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego do merytorycznego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja zasługuje na uwzględnienie.

Zdaniem Sądu Najwyższego konieczne było uchylenie postanowienia Sądu Najwyższego Izby Dyscyplinarnej z dnia 28 kwietnia 2021 r., sygn. akt II DK 1/21 i przekazanie sprawy do rozpoznania temu Sądowi, wobec zasadności zarzutów rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego, tj. art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z

art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. i w zw. z art. 13 § 3 ustawy - Prawo o prokuraturze.

W tym miejscu podkreślić należy, że kwestia dopuszczalności wniesienia w niniejszej sprawie kasacji nie budzi wątpliwości Sądu Najwyższego. Postanowienie Sądu Najwyższego o pozostawieniu kasacji bez rozpoznania jest bowiem niezaskarżalne w trybie zażaleniovym, a jako postanowienie, które zapadło w następstwie rozpoznania kasacji może być zaskarżone kasacją, ale jedynie przez Prokuratora Generalnego lub ewentualnie pozostałe podmioty wymienione w art. 521 k.p.k., ponieważ tylko te podmioty mogą zaskarżać prawomocne orzeczenia kończące postępowanie sądowe wydane w formie postanowienia.

Nadto wskazać należy, że w uchwale z dnia 27 listopada 2019 r., sygn. II DSI 67/18, podjętej w składzie siedmiu sędziów, Sąd Najwyższy Izba Dyscyplinarna, po rozstrzygnięciu zagadnienia prawnego wymagającego wykładni przepisów prawa „czy w postępowaniu dyscyplinarnym adwokatów przepis art. 521 k.p.k. znajduje zastosowanie do postanowień sądu dyscyplinarnego dla adwokatów, czy też art. 91a ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o advokaturze w sposób wyczerpujący reguluje zagadnienie dopuszczalności kasacji od rozstrzygnięć wydanych przez sądy dyscyplinarne dla adwokatów”, przedstawionego przez skład rozpoznający kasację Prokuratora Generalnego w sprawie dotyczącej adwokata, wskazał, że w świetle obowiązujących przepisów prawa - art. 521 k.p.k. ma zastosowanie do postanowień sądów dyscyplinarnych w sprawach dotyczących adwokatów.

Sąd Najwyższy akceptuje stanowisko wyrażone w powyższej uchwale i uznaje, że możliwość wniesienia przez Prokuratora Generalnego kasacji nadzwyczajnej w trybie art. 521 k.p.k. od postanowień sądów dyscyplinarnych izb adwokackich jest gwarantem realizacji kontroli sądowej sprawowanej przez Sąd Najwyższy nad prawidłowością postępowania w sprawach dyscyplinarnych.

Podstawę skutecznego wniesienia przez Prokuratora Generalnego kasacji od postanowienia Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 2021 r., sygn. akt II DK 1/21 o pozostawieniu bez rozpoznania kasacji Prokuratora Generalnego od postanowienia Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej w W. z

dnia 12 grudnia 2017 r, sygn. akt DZ [...], należy zatem upatrywać w treści przepisu art. 521 § 1 k.p.k.

Sąd Najwyższy uznał zasadność zarzutów sformułowanych w treści kasacji.

Rozstrzygnięcie zawarte w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 2021 roku, sygn. akt II DK 1/21, zostało wydane z rażącym naruszeniem prawa procesowego, art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. i w zw. z art. 13 § 3 ustawy - Prawo o prokuraturze, wyrażającym się w błędnym przyjęciu, że kasacja Prokuratora Generalnego od postanowienia Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej w W. z dnia 12 grudnia 2017 r., sygn. akt DZ [...], utrzymującego w mocy postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej w W. z dnia 13 lipca 2017 r., sygn. akt RD [...], została wniesiona przez osobę nieuprawnioną – Pierwszego Zastępcę Prokuratora Generalnego Prokuratora Krajowego.

Sąd Najwyższy wydając postanowienie w dniu 28 kwietnia 2021 r., dokonał błędnej interpretacji przepisów ustawy, pomijając ich wykładnię funkcjonalną i celowościową.

Celem zastępstwa jest umożliwienie realizacji wszystkich kompetencji i zadań, w tym przypadku Ministra Sprawiedliwości i Prokuratora Generalnego. Mnogość powierzonych obowiązków wymaga, aby upoważniony Prokurator Krajowy lub inny zastępca Prokuratora Generalnego, przejął na siebie zadania których w określonych ramach czasowych Prokurator Generalny nie może wykonać. Nie dotyczy to wyłącznie niemożności wynikającej z długotrwałej nieobecności Prokuratora Generalnego (np. zwolnienie lekarskie, urlop), ale także czasowego, nawet krótkotrwałego uniemożliwienia wykonania danego zadania przez inne obowiązki, którymi w tym samym czasie zajmuje się Prokurator Generalny będący jednocześnie jako minister sprawiedliwości członkiem Rady Ministrów. Sąd ma obowiązek zbadać umocowanie do podpisania kasacji, jednakże okoliczności, w jakich doszło do realizacji zadań w ramach upoważnienia, nie podlegają takiemu badaniu. To Prokurator Generalny udzielający upoważnienia decyduje, kiedy określone zadanie nie może, z uwagi na ograniczenia czasowe i mnogość zadań, zostać przez niego osobiście wykonane. To on decyduje o umożliwieniu wykonania danego zadania przez osobę przez siebie upoważnioną. Gdyby uznać za trafne

spostrzeżenie Sądu Najwyższego podkreślone w uzasadnieniu postanowienia z dnia 28 kwietnia 2021 roku, że podpisanie kasacji wymaga wydania upoważnienia do wykonania tej konkretnej czynności, spotkalibyśmy się z kuriozalną sytuacją, w której każde zadanie i obowiązek Prokuratora Generalnego i Ministra Sprawiedliwości wymagałoby wydania niejako pełnomocnictwa szczególnego dla Prokuratora Krajowego lub innego zastępcy Prokuratora Generalnego. Jak wiele tego rodzaju upoważnień musiałby wydać Prokurator Generalny i jaki byłby cel takiego działania? Czy wpłynęłoby ono korzystnie na wykonywanie zadań i kompetencji przez ministra sprawiedliwości i Prokuratora Generalnego? Należy podkreślić, że obowiązek udzielania szczególnych upoważnień do konkretnych czynności nie wynika z treści przepisów ustawy Prawo o prokuraturze.

W tym miejscu przytoczyć należy treść przepisu art. 13 § 3 ustawy - Prawo o prokuraturze, zgodnie z którym „kompetencje i zadania Prokuratora Generalnego wynikające z ustaw może również realizować upoważniony przez niego Prokurator Krajowy lub inny zastępca Prokuratora Generalnego. Prokurator Generalny wydaje w tym zakresie stosowne zarządzenie”.

Z zarządzenia Prokuratora Generalnego nr 23/18 z dnia 30 lipca 2018 r. wynika natomiast, że Pierwszy Zastępca Prokuratora Generalnego Prokurator Krajowy zastępuje Prokuratora Generalnego w razie jego nieobecności lub czasowej niemożności wykonywania obowiązków.

Powyżej zacytowany przepis ustawy Prawa o prokuraturze, należy interpretować szeroko a nie wąsko, jak uczynił to Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 28 kwietnia 2021 roku. Gdyby intencją ustawodawcy było udzielanie upoważnienia przez Prokuratora Generalnego każdorazowo do wykonywania poszczególnych zadań i kompetencji, wówczas tak brzmiałaby treść przepisu. Tymczasem intencją ustawodawcy było jak najszerze otwarcie możliwości usprawnienia realizacji zadań i kompetencji przez Prokuratora Generalnego, nie zaś dostarczanie zbędnych upoważnień, których nadmiar, zamiast usprawnić służbę, wywoływałby chaos. Trzeba podkreślić, że „skala zadań nałożonych przez ustawy na Prokuratora Generalnego z natury rzeczy wyklucza możliwość ich osobistego realizowania przez osobę pełniącą tę funkcję i rygorystyczne domaganie się tego, by nie miały w istocie charakteru gwarancyjnego,

powodowałyby także istotne problemy w razie nieobecności Prokuratora Generalnego lub niemożności wykonywania przez niego funkcji” (zdanie odrębne do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 2010 r. sygn. akt II KK 236/10).

Treść powyższych przepisów w sposób jasny wskazuje, że kasacja wywiedziona w niniejszej sprawie została wniesiona przez prawidłowo umocowanego Pierwszego Zastępcę Prokuratora Generalnego – Prokuratora Krajowego B. Ś., który był uprawniony do jej wniesienia.

Biorąc powyższe pod uwagę, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 2021 r., należało uchylić. Powinnością Sądu Najwyższego będzie merytoryczne rozpoznanie sprawy i rzetelne przeprowadzenie kontroli zaskarżonego orzeczenia, poprzez rozważenie wszystkich głoszonych w kasacji zarzutów. Sąd Najwyższy musi mieć przy tym na uwadze również okoliczności, które ma obowiązek wziąć pod uwagę z urzędu, zwłaszcza wskazane w art. 17 § 1 k.p.k., w tym kwestię przedawnienia karalności.